

Lieta C-398/23**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2023. gada 29. jūnijs

Iesniedzējtiesa:*Sofiyski gradski sad* (Sofijas pilsētas tiesa, Bulgārija)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2023. gada 29. jūnijs

Apsūdzētais lietā:

PT

Pamatlietas priekšmets

Kriminālprocess ar apsūdzībām pret 41 personu par organizētas noziedzīgas grupas vadīšanu narkotisko vielu izplatīšanas nolūkā un dalību šajā grupā.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Pamatlēmuma 2004/757 4. un 5. panta, Pamatlēmuma 2008/841 4. panta, Direktīvas 2012/13 6. panta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20., 47., 48. un 52. panta interpretācija

Prejudiciālie jautājumi

Vai valsts tiesību akts, saskaņā ar kuru tādas vienošanās apstiprināšanai, ar kuru tiek izbeigts kriminālprocess pret apsūdzēto, ir nepieciešama līdzapsūdzēto un viņu aizstāvju piekrišana tad, ja process ir tiesvedības stadijā, turpretī šāda piekrišana nav nepieciešama, ja process ir pirmstiesas stadijā, ir saderīgs ar Pamatlēmuma 2004/757 4. panta 1. punktu un 5. pantu un Pamatlēmuma 2008/841 4. pantu kopsakarā ar Pamattiesību hartas 20. pantu?

Vai valsts tiesību akts, kas ierobežo apsūdzētā iespēju lūgt tiesai pēc būtības izskatīt viņa noslēgto vienošanos (ar kuru viņam tiek piespriests vieglāks sods),

šim ierobežojumam izpaūzoties kā nepieciešamībai saņemt piekrišanu no līdzapsūdzētājiem, ir saderīgs ar Pamatlēmuma 2004/757 4. panta 1. punktu kopsakarā ar Hartas 48. panta 2. punktu un 52. panta 1. punktu?

Vai valsts tiesību akts, kas šo ierobežojumu paredz arī kā sekas tam, ka apsūdzētajam tiek sniegta detalizēta informācija par apsūdzību, ir saderīgs ar Direktīvas 2012/13 6. panta 3. punktu kopsakarā ar tā 1. punktu un kopsakarā ar Hartas 47. panta pirmo daļu un 52. panta 1. punktu?

Savienības tiesību normas un judikatūra

Līgums par Eiropas Savienību

Eiropas Savienības Pamattiesību harta

Padomes Pamatlēmums 2004/757/TI (2004. gada 25. oktobris), ar ko paredz minimuma noteikumus par noziedzīgu darbību pazīmēm un sodiem narkotisko vielu nelikumīgas tirdzniecības jomā (OV 2004, L 335, 8. lpp.)

Padomes Pamatlēmums 2008/841/TI (2008. gada 24. oktobris) par cīņu pret organizēto noziedzību (OV 2008, L 300, 42. lpp.)

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/13/ES (2012. gada 22. maijs) par tiesībām uz informāciju kriminālprocesā (OV 2012, L 142, 1. lpp.)

Sprīdums, 2023. gada 6. jūnijs, O. G. (Attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgo izdots Eiropas apcietināšanas orderis) (C-700/21, EU:C:2023:444)

Sprīdums, 2019. gada 13. jūnijs, *Moro* (C-646/17, EU:C:2019:489)

Valsts tiesību normas

Valsts procesuālais likums – *Nakazatelno-protsesualen kodeks* [Kriminālprocesa kodekss, turpmāk tekstā – “NPK”], 381. pants (pirmstiesas stadijā [noslēgta] vienošanās starp prokuratūru un aizdomās turētā(-o) aizstāvi par lietas izbeigšanu), 382. pants (pirmstiesas stadijā [noslēgtas] vienošanās apstiprināšana tiesā), 384. pants (tiesvedības stadijā noslēgtas vienošanās starp prokuratūru un apsūdzētā(-o) aizstāvi par lietas izbeigšanu apstiprināšana tiesā), 383. pants (apstiprinātās vienošanās seku pielīdzināšana galīga sprieduma sekām), 118. panta 1. punkta 1. apakšpunkts (aizdomās turētā/apsūdzētā, attiecībā ar kuru tiesvedība tika izbeigta ar vienošanos/galīgu spriedumu, nopratināšana liecinieka statusā), NPK 120. panta 1. punkta otrais ievilkums (liecinieka pienākumi).

Par terminoloģiju lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izskatīšanas mērķiem

“Aizdomās turētais” ir persona, kas procesa pirmstiesas stadijā tiek saukta pie kriminālatbildības ar nepārprotamu tiesību aktu (rīkojums par apsūdzības

izsniegšanu), kurā norādīts nodarījums, kura izdarīšanā tā tiek apsūdzēta, šā nodarījuma juridiskā kvalifikācija, kā arī aizdomās turētais tiek vispārīgi informēts par ko tas tiek turēts aizdomās.

“Pirmstiesas stadija” ir kriminālprocesa sagatavošanas posms, kurā tiek vākti pierādījumi un prokuratūra pieņem lēmumu par apsūdzības raksta iesniegšanu tiesā.

“Apsūdzētais” ir persona (aizdomās turētais pirmstiesas stadijā), pret kuru tiesā (tiesvedības stadija) ir iesniegts apsūdzības raksts, kurā ir sīki aprakstīts apsūdzības faktiskais un juridiskais pamats.

“Tiesvedības stadija” ir kriminālprocesa faktiskais galvenais posms, kas sākas, prokuratūrai iesniedzot tiesā apsūdzības rakstu.

Par vienošanos

Ja aizdomās turētais/apsūdzētais atzīst savu vainu nodarījumā, kurā viņš tiek apsūdzēts, viņa aizstāvis var noslēgt vienošanos ar prokuratūru (*NPK* 381. panta 1. punkts un 384. pants). Vairāku aizdomās turēto/apsūdzēto gadījumā šādu vienošanos var noslēgt katrs atsevišķi un patstāvīgi (*NPK* 381. panta 7. punkts un 384. pants).

Šī vienošanās aizstāj lēmumu pēc būtības. Vienošanās paredz visus punktus, kas būtu jānorāda lēmumā pēc būtības (spriedumā), proti, tajā tiek norādīts aizdomās turētā/apsūdzētā izdarītais nodarījums, tā juridiskā kvalifikācija, kā arī soda veids un apmērs (un citi punkti) (*NPK* 381. panta 5. punkts un 384. pants).

Bieži vien ar vienošanos nosaka sodu, kas ir vieglāks nekā sods, kurš tiktu piespriests, ja lieta tiktu izskatīta vispārējā procesuālajā kārtībā (*NPK* 381. panta 4. punkts un 384. pants).

Vienošanos paraksta prokurors un aizstāvis. Ja aizdomās turētais/apsūdzētais piekrīt vienošanās dokumentam, viņš arī to paraksta; turklāt viņš atsakās no lietas izskatīšanas vispārējā procesuālajā kārtībā (*NPK* 381. panta 6. punkts un 384. pants).

Pēc tam (vienošanās) puses lūdz tiesai apstiprināt šo vienošanos (*NPK* 382. panta 1. punkts un 384. pants). Ja tiesa uzskata, ka vienošanās ir likumīga, tā to apstiprina (*NPK* 382. panta 7. punkts un 384. pants).

Vienošanos var noslēgt gan kriminālprocesa pirmstiesas stadijā, gan tā tiesvedības stadijā (*NPK* 381. un 384. pants).

Ja vienošanās tiek noslēgta pirmstiesas stadijā (proti, pēc tam, kad aizstāvība, kā minēts iepriekš, ar rīkojumu par apsūdzības izsniegšanu ir informēta par izvirzītās apsūdzības galvenajām iezīmēm), pietiek ar to, ka tai piekrīt tikai prokurors,

aizstāvis un aizdomās turētais, bet citu tajā pašā kriminālprocesā aizdomās turēto un viņu aizstāvju piekrišana nav nepieciešama (*NPK* 381. panta 6. punkts).

Ja vienošanās tiek noslēgta tiesvedības stadijā (proti, pēc tam, kad apsūdzības raksts ir iesniegts tiesā un piegādāts aizstāvībai un apsūdzētajam), ir nepieciešama arī visu tiesvedībā iesaistīto dalībnieku, tostarp līdzapsūdzēto un viņu aizstāvju, piekrišana (*NPK* 384. panta 3. punkts).

Šajā gadījumā saskaņā ar *NPK* 384. panta 3. punktu PT noslēgtās vienošanās apstiprināšanai it īpaši ir nepieciešama pārējo 39 līdzapsūdzēto un viņu aizstāvju piekrišana.

Vienošanās, kuru tiesa ir apstiprinājusi kriminālprocesa pirmstiesas vai tiesvedības stadijā, iegūst galīga sprieduma sekas (*NPK* 383. panta 1. punkts); tādējādi aizdomās turēto/apsūdzēto, attiecībā uz kuru process tika izbeigts ar vienošanos, attiecīgajā procesā (kas tiek turpināts attiecībā uz līdzās aizdomās turētajiem/līdzapsūdzētajiem) var nopratināt liecinieka statusā (*NPK* 118. panta 1. punkta 1. apakšpunkts).

Lieciniekam (atšķirībā no aizdomās turētā/apsūdzētā, kam ir tiesības klusēt) ir pienākums pateikt visu, kas viņam ir zināms par lietu (*NPK* 120. panta 1. punkta otrais ievilkums), un tikai izņēmuma gadījumos viņš var atteikties liecināt.

Īss pamatlīstas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Pret 41 personu ir uzsākts kriminālprocess par tādas organizētas noziedzīgas grupas vadīšanu un līdzdalību tajā, kuras mērķis ir narkotisko vielu – kokaīna, heroīna, marihuānas, amfetamīna, metamfetamīna un *MDMA* – izplatīšana iedzīvošanās nolūkā. Šo personu vidū ir arī PT un SD. Turklāt tiek izvirzīta apsūdzība par papildu nodarījumiem – it īpaši pret PT par to, ka viņa turējumā esot bijis kokaīns izplatīšanas nolūkā, un pret SD par to, ka viņš esot audzējis marihuānu šīs organizētās noziedzīgās grupas vajadzībām.
- 2 Apsūdzības raksts sākotnēji tika iesniegts 2020. gada 25. martā, taču procesuālu iemeslu dēļ, proti, tā neskaidrā satura dēļ, kas neļāva aizdomās turētajiem saprast, kāda apsūdzība pret viņiem tiek izvirzīta, lieta tika nodota atpakaļ prokuratūrai šo trūkumu novēršanai.
- 3 Pirmstiesas stadijā prokurors un SD aizstāvība 2020. gada 26. augustā noslēdza vienošanos, kurā SD atzina savu vainu apmaiņā pret vieglāku sodu.

40 līdzapsūdzēto piekrišana vienošanās apstiprināšanai netika saņemta.

Tiesa (kas nav iesniedzējtiesa) vienošanos apstiprināja 2020. gada 1. septembrī.

- 4 *Spetsializirana prokuratura* [Specializētā prokuratūra, Bulgārija] 2020. gada 28. augustā iesniedza jaunu, labotu apsūdzības raksta redakciju. Tiesvedība tika

atjaunota iesniedzējtiesā. Šoreiz tika konstatēts, ka apsūdzības raksts bija skaidrs un detalizēts un piemērots tiesvedības uzsākšanai.

- 5 Iepazīstoties ar šo jauno, koriģēto apsūdzību, PT lūdza ļaut viņam atzīt savu vainu un noslēgt vienošanos, lai viņam tiktu piespriests vieglāks sods. Tādējādi 2020. gada 17. novembrī prokurors un PT aizstāvis noslēdza vienošanos, ar kuru PT atzina savu vainu; viņam tika piespriests brīvības atņemšanas sods uz trim gadiem, kura izpilde tika atlikta, piemērojot nosacītu sodu uz pieciem gadiem. Tā kā nebija saņemta visu līdzapsūdzēto un viņu aizstāvju piekrišana, 2021. gada 21. janvārī cits iztiesāšanas sastāvs (kas nebija iesniedzējtiesa) noraidīja šīs vienošanās apstiprināšanu.
- 6 2022. gada 10. maijā prokurors un PT aizstāvība vēlreiz noslēdza tādu pašu vienošanos. Atsaucoties uz Savienības tiesību normām, viņi lūdza, lai apstiprinājuma saņemšanai no tiesas netiktu pieprasīta līdzapsūdzēto piekrišanas saņemšana.
- 7 Cits iztiesāšanas sastāvs (kas nav iesniedzējtiesa) 2022. gada 18. maijā konstatēja, ka vienošanās apstiprināšanai ir nepieciešama pārējo lietas dalībnieku piekrišana, un šā iemesla dēļ uzskatīja, ka apstiprinājums nav piešķirams (ja vien par vienošanos netiek informēti pārējie 39 līdzapsūdzētie un netiek saņemta viņu piekrišana).
- 8 Tajā pašā dienā, tūlīt pēc atteikuma apstiprināt vienošanos, vienošanās dalībnieki – prokurors, PT un viņa aizstāvis – apstiprināja iesniedzējtiesā, ka viņi vēlas noslēgt šādu vienošanos. It īpaši tie arī apstiprināja savu uzskatu, ka šīs vienošanās apstiprināšanai nav nepieciešama līdzapsūdzēto piekrišana.
- 9 Iesniedzējtiesa norāda, ka otrā vienošanās tika noraidīta ar pamatojumu, ka līdzapsūdzētie un viņu aizstāvji nebija devuši piekrišanu, lai gan viņu viedoklis par šo jautājumu nemaz nebija iegūts. It īpaši tas, ka pirmā, proti, 2020. gada 17. novembra vienošanās nesaņēma piekrišanu, neliek secināt, ka šādu piekrišanu nesaņems arī otrā, proti, 2022. gada 10. maija vienošanās.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 10 Šajā lietā iesniedzējtiesai ir jānoskaidro, vai ir nepieciešama pārējo 39 līdzapsūdzēto piekrišana attiecībā uz vienošanos, kuru PT aizstāvība un prokurors ir noslēguši notiekošajā kriminālprocesā par dalību organizētā noziedzīgā grupā narkotisko vielu izplatīšanas nolūkā un par narkotisko vielu glabāšanu nolūkā tās izplatīt.
- 11 Šajā kontekstā iesniedzējtiesa jau ir iesniegusi lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā C-432/22, kas vēl nav izskatīta, tomēr, ņemot vērā Tiesas jauno judikatūru lietā C-700/21, ir nolēmusi uzdot to pašu jautājumu no cita aspekta.

- 12 Tā kā interpretācija, kuras sniegšana tagad tiek lūgta, attiecas uz Hartas noteikumiem (20. un 47. pants) un ir piemērojama tikai Savienības tiesību piemērošanas gadījumos, iesniedzējtiesa šajā ziņā izvirza konkrētus apsvērumus.
- 13 Tā kā vienošanās tiesību institūts ir soda piemērošanas līdzeklis, tas ietilpst Pamatlēmuma 2004/757 4. panta 1. punkta piemērošanas jomā; minētais noteikums attiecas uz soda veidu un apmēru par nodarījumiem saistībā ar narkotisko vielu glabāšanu nolūkā tās izplatīt un nosaka, ka sodam jābūt iedarbīgam, samērīgam un atturošam.
- 14 Turklāt iesniedzējtiesa uzskata, ka vienošanās ir arī darbība Pamatlēmuma 2004/757 5. panta un Pamatlēmuma 2008/841 4. panta izpratnē, kuros ir paredzēta iespēja piemērot mazāku sodu, ja aizdomās turētais/apsūdzētais sadarbojas. Šajā kontekstā tā norāda, ka vienošanās ir tiesisks līdzeklis, ar ko izbeidz aizdomās turētā/apsūdzētā noziedzīgās darbības un kas ļauj viņam sniegt tādu liecību par līdzapsūdzēto darbībām, kura kalpo kā pierādījums, ciktāl pēc vienošanās apstiprināšanas ir paredzēta viņa vēlāka nopratināšana liecinieka statusā.
- 15 Šo iemeslu dēļ iesniedzējtiesa uzskata, ka vienošanās kā valsts tiesību institūts – lai gan valsts tiesību normas tika ieviestas pirms pamatlēmumu pieņemšanas – ir uzskatāma par Pamatlēmuma 2004/757 (4. panta 1. punkta un 5. punkta) un Pamatlēmuma 2008/841 (4. panta) attiecīgo noteikumu transponēšanu un ka tāpēc ir piemērojama Harta.

Par pirmo prejudiciālo jautājumu

- 16 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai valsts tiesiskais regulējums par vienošanos, ar kuru pēc būtības ir transponēts Pamatlēmuma 2004/757 4. panta 1. punkts un 5. pants un Pamatlēmuma 2008/841 4. pants, atbilst Hartas 20. pantā paredzētajai prasībai par vienlīdzību likuma priekšā.
- 17 Iesniedzējtiesa atsauca uz Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru dalībvalsts rīcības brīvība transponēšanas ziņā nav neierobežota un ir jāievēro Līguma par Eiropas Savienību 6. panta 1. punktā noteiktie pamatprincipi, tostarp vienlīdzības likuma priekšā princips saskaņā ar Hartas 20. pantu (C-700/21, 39. un 40. punkts). Atbilstoši šim principam līdzīgas situācijas nedrīkst tikt aplūkotas atšķirīgi, bet atšķirīgas situācijas nedrīkst tikt aplūkotas vienādi, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota.
- 18 Šajā kontekstā iesniedzējtiesa izvirza apsvērumu, ka aizdomās turētajiem un apsūdzētajiem, noslēdzot vienošanos, ir līdzvērtīgas leģitīmās intereses. Attiecībā uz valsts tiesiskā regulējuma priekšmetu, mērķi un principiem viņi atrodas salīdzināmā situācijā, tomēr viņi tiek aplūkoti atšķirīgi, lai gan uz viņiem vienlīdz attiecas Pamatlēmuma 2004/757 un Pamatlēmuma 2008/841 piemērošanas joma, kuru noteikumos netiek nošķirts, vai vienošanās tiek noslēgta pirmstiesas vai tiesvedības stadijā.

- 19 Iesniedzējtiesa paskaidro, ka valsts tiesiskajā regulējumā par vienošanos tikai tiesvedības stadijā attiecībā uz apsūdzēto ir paredzēts, ka ir nepieciešama līdzapsūdzēto un viņu aizstāvja piekrišana; tiesa, kurai ir jālemj par vienošanos, nav pilnvarota izvērtēt, vai, ņemot vērā konkrētās lietas konkrētos apstākļus, līdzapsūdzēto piekrišana ir vai nav jāsaņem (proti, vai tas ir obligāts priekšnosacījums).

Par otro prejudiciālo jautājumu

- 20 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai valsts tiesiskais regulējums par vienošanos tiesvedības stadijā ir uzskatāms par tādu Hartas 48. pantā garantēto tiesību uz aizstāvību ierobežojumu, kuras Savienības tiesībās tādai apsūdzētai personai kā PT ir piešķirtas ar Pamatlēmuma 2004/757 4. panta 1. punktu, un, ja tā ir, vai šāds ierobežojums ir saderīgs ar Hartas 52. pantu.
- 21 Iesniedzējtiesa šajā kontekstā norāda, ka Hartas 48. panta 2. punktā minētais jēdziens “tiesības uz aizstāvību” neatsaucas uz valsts tiesībām, bet tam ir autonoma nozīme, tādējādi tikai Eiropas Savienības Tiesas ziņā ir izvērtēt, vai (pirmstiesas vai tiesvedības stadijā noslēgtā) vienošanās, kāda tā ir reglamentēta Bulgārijas tiesību aktos, ir uzskatāma par tiesiskās aizsardzības līdzekli un vai tās efektivitāte tiek ierobežota likumīgi.
- 22 Neraugoties uz pretrunīgu un nesaistošu *Varhoven kasatsionen sad* [Augstākās kasācijas tiesas; turpmāk tekstā – “VKS”) valsts judikatūru par aizdomās turētā/apsūdzētā tiesībām uz vienošanos, iesniedzējtiesa uzskata, ka runa ir tieši par tiesībām uz vienošanos, jo tiesai, kas izskata vienošanos, ir pienākums lemt par tās saturu, un vienošanās paredz vieglāka soda noteikšanu.
- 23 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, iesniedzējtiesa uzskata, ka valsts tiesiskais regulējums par vienošanos tiesvedības stadijā (NPK 384. panta 3. punkts) ir uzskatāms par ievērojamu šā tiesiskā aizsardzības līdzekļa ierobežojumu, laupot tam tā efektivitāti. Šajā gadījumā šķiet neiespējami saņemt pārējo 39 līdzapsūdzēto piekrišanu, lai PT attiecīgajā gadījumā varētu saņemt sodu, kuru paredz vienošanās un kurš ir maigāks par sodu, ko viņš saņemtu, ja process noslēgtos ar notiesājošu spriedumu.
- 24 Iesniedzējtiesa uzskata, ka attiecīgais ierobežojums noslēgt vienošanos tiesvedības stadijā, pat ja tas ir paredzēts likumā, nav savienojams ar mērķiem, kas kalpo vispārējam labumam, vai ar citu personu tiesību un interešu aizsardzības prasībām Hartas 52. panta izpratnē, jo īpaši tāpēc, ka šā procesa dalībnieku vidū nav cietušo personu.
- 25 Iesniedzējtiesa uzskata, ka līdzapsūdzēto intereses neietilpst Hartas 52. panta piemērošanas jomā tiktāl, ciktāl viņi ir ieinteresēti iebilst pret PT vienošanos, kurš vēlāk var liecināt pret viņiem kā liecinieks. Līdz ar to šī interese nav leģitīma.

Par trešo prejudiciālo jautājumu

- 26 Ar savu trešo jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai valsts tiesiskais regulējums par vienošanos tiesvedības stadijā arī ir uzskatāms par tiesību uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli ierobežojumu, ierobežojot Hartas 47. pantā garantētās tiesības, kuras Savienības tiesībās tādi apsūdzētai personai kā PT ir piešķirtas ar Direktīvas 2012/13 6. panta 3. punktu, un, ja tā tas ir, vai šāds ierobežojums ir saderīgs ar Hartas 52. pantu.
- 27 Iesniedzējtiesa uzskata, ka valsts tiesiskais regulējums par vienošanos tiesvedības stadijā (*NPK* 384. panta 3. punkts) ir uzskatāms par nepareizu Direktīvas 2012/13 6. panta 1. punkta transponēšanu.
- 28 Par tāda valsts tiesiskā regulējuma piemērošanu, saskaņā ar kuru aizdomās turētais tikai pirmstiesas stadijā var noslēgt vienošanos bez līdzapsūdzēto piekrišanas, bet viņam šāda piekrišana ir jāsaņem tiesvedības stadijā, var secināt sekojošo: izmantojot savas tiesības iepazīties ar pilnu apsūdzības rakstu saskaņā ar Direktīvas 2012/13 6. panta 3. punktu, apsūdzētais zaudē iespēju noslēgt vienošanos, ciktāl viņš nesaņem līdzapsūdzēto piekrišanu.
- 29 Tādējādi aizdomās turētais, kurš paziņo, ka piekrīt rīkojumā par apsūdzības izsniegšanu sniegtajam izvirzītās apsūdzības aprakstam, un noslēdz vienošanos, pamatojoties tikai uz tajā ietvertu daļējo informāciju, var panākt šīs vienošanās izskatīšanu tiesā, nebūdam atkarīgs no līdzapsūdzēto piekrišanas. Tomēr, ja viņš nogaida, līdz ir saņēmis apsūdzības rakstu, lai pilnībā iepazītos ar viņam izvirzīto apsūdzību, un tad pieņem apzinātu lēmumu noslēgt vienošanos, viņam – tiklīdz šī vienošanās ir noslēgta ar prokuratūru – ir jāsaņem līdzapsūdzēto piekrišana, lai tiesa varētu izskatīt vienošanos pēc būtības.
- 30 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Direktīvas 2012/13 6. panta 3. punktā paredzēto tiesību īstenošana tieši ietekmē to tiesiskās aizsardzības līdzekļu efektivitāti, kas apsūdzētajam ir pieejami saskaņā ar valsts tiesību aktiem; it īpaši tā ierobežo iespēju noslēgt vienošanos, kas ļauj secināt, ka apsūdzētā tiesībām tikt informētam par apsūdzību ir būtiski liegta praktiskā efektivitāte, kas ir nepieciešama taisnīgas tiesas nodrošināšanai, tostarp attiecībā uz tiesību uz aizstāvību efektīvu īstenošanu.
- 31 Direktīvas 6. panta 3. punktā paredzētās detalizētās informācijas par apsūdzību praktiskā efektivitāte izpaužas arī kā iespēja apsūdzētajam pieņemt apzinātu lēmumu par to, kā īstenot savas tiesības uz aizstāvību, kas ietver arī vienošanās noslēgšanu. Tomēr tajā pašā laikā, īstenojot šīs tiesības tiesvedības stadijā, viņš automātiski saskaras ar ierobežojumu, ka viņam ir jāsaņem visu līdzapsūdzēto un viņu aizstāvju piekrišana, lai tiesa šo vienošanos varētu izskatīt.
- 32 Iesniedzējtiesa uzskata, ka šāds ierobežojums var būt pamatots tikai, ņemot vērā Hartas 52. pantu, un šajā ziņā atsaucas uz saviem apsvērumiem par otro jautājumu.
- 33 Iesniedzējtiesa norāda, ka situācija šajā lietā atšķiras no situācijas lietā C-646/17 ar to, ka PT pats ar savu rīcību nav radījis ierobežojumus attiecībā uz noslēgtās

vienošanās izskatīšanu tiesā. Pretējs viedoklis nozīmētu pārmest viņam, ka viņš vēlējas izmantot minētās direktīvas 6. panta 3. punktā paredzētās tiesības saņemt detalizētu informāciju par apsūdzību pirms lēmumu pieņemšanas noslēgt vienošanos. Šāds pārmets lielā mērā apdraudētu minētajā direktīvā atzītās tiesības uz informāciju par apsūdzību.

DARBA VERSIJA